

Arrest

Nr. 28 287 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Zakho in Noord-Irak. U diende op 29 december 2006 een eerste asielaanvraag in. Op 19 februari 2007 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw aanvraag onontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing en werd op 4 april 2007 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 12 april 2007 nam het CGVS een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 6 juli 2007 werd u ten gronde gehoord. Op 11 maart 2008 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 maart 2008 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 3 juni 2008 bevestigde de RVV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 29 september 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. In 2000 zouden uw familie en uzelf besloten hebben om Zakho

te verlaten en naar Mosul, Centraal-Irak, te verhuizen nadat uw oudste broer (H.) was doodgeschoten als wraak voor een incident waarbij uw broer (N.) eerder betrokken was geraakt. Tot in 2005 zou u gewerkt hebben als huisschilder. In augustus 2005 zou u zich hebben aangesloten bij de Nationale Garde. Na een opleiding van ongeveer 45 dagen in het militaire kamp van Tellafar zou u samen met drie andere soldaten zijn geselecteerd om een bijkomende opleiding te volgen en zelf instructeur te worden. In november 2006 zou er door onbekenden een dreigbrief zijn achtergelaten. Deze dreigbrief was afkomstig van de terroristische organisatie "Ansar al-Sunna". Men eiste van u dat u uw werk zou stopzetten en dat u voortaan voor hen zou werken. Indien u geen gevolg zou geven aan hun eisen zou u onthoofd worden. Op 12 december 2006 zou uw vader u een tweede dreigbrief hebben laten zien. De inhoud van deze tweede dreigbrief was ongeveer dezelfde als de eerste, zij het dat erin stond geschreven dat het de laatste waarschuwing betrof. Uw vader zou van u geëist hebben dat u het land zou verlaten. Op 13 december 2006 zou u vanuit Mosul naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd waar u op 18 december 2006 aankwam. Op 20 december 2006 zou u vanuit Istanbul naar België zijn gereisd, waar u op 26 december 2006 aankwam.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u bijkomende verklaringen af. Uw vader zou in juli 2008 nog een dreigbrief hebben ontvangen. Hierin stond vermeld dat hij niet langer goederen mocht vervoeren in opdracht van het Amerikaanse leger, zoniet zou hij vermoord worden. Korte tijd later zou uw vader samen met zijn gezin zijn verhuisd naar Bashika, nabij Mosul. Hier zou hij zijn ingetrokken bij een vriend. Daarnaast legde u nog een aantal bijkomende documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U baseerde uw tweede asielaanvraag integraal op uw eerste asielaanvraag. Het CGVS nam naar aanleiding van deze eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er sterk werd getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en van uw voorgehouden profiel. U had immers opvallend tegenstrijdige en incoherente verklaringen afgelegd in de loop van uw eerste asielprocedure. Bovendien had u een vervalste identiteitskaart voorgelegd.

De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbrengt, zijn niet van die aard om bovenstaande twijfel inzake de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen weg te nemen. Zo verwees u naar de dreigbrief die uw vader zou hebben ontvangen omstreeks juli 2008 en naar de verhuis van uw familie naar Bashika naar aanleiding van deze dreigbrief. U legde in dit verband erg vage, en dus weinig overtuigende, verklaringen af. Zo kon u niet zeggen of uw vader naar aanleiding van deze brief klacht indiende bij de politie. U wist niet precies wanneer uw familie naar Bashika is verhuisd en ook op de vraag of uw familie in dit dorp nog problemen heeft gekend, diende u het antwoord schuldig te blijven. Dit is erg opmerkelijk, temeer u ook toegaf dat u enkele dagen vóór het gehoor op het CGVS nog telefonisch contact heeft gehad met uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is weinig geloofwaardig dat u hier niet naar zou hebben geïnformeerd. Bovendien toont u op geen enkele wijze aan dat de problemen die uw vader in 2008 zouden zijn overkomen, verband houden met de problemen waarvoor u initieel uit Irak bent gevlucht anno 2006. U heeft blijkbaar hiernaar evenmin geïnformeerd. Alhoewel u deze feiten ernstig genoeg achtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, heeft u weinig tot geen moeite gedaan om hieromtrent meer bijzonderheden te weten te komen van uw familie. Dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Voorts wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U verklaarde in 2000 vanuit Noord-Irak verhuisd te zijn naar Mosul (Centraal-Irak) en sindsdien daar te hebben gewoond. Het CGVS ontkent niet dat u een tijdlang in Mosul heeft gewoond maar wenst toch op te merken dat de door u aangehaalde reden voor deze verhuis van Noord- naar Centraal-Irak, namelijk het incident waarbij uw oudste broer (H.) werd doodgeschoten, weinig geloofwaardig is (zie beslissing CGVS, 1e asielaanvraag). U had immers met geen woord gerept over deze moord voor de Dienst Vreemdelingenzaken wat de waarachtigheid van dit incident in twijfel trok. Aldus is het CGVS

van oordeel dat u in Noord-Irak kan verblijven, gelet op het feit dat u geboren en getogen bent in Zakho (Noord-Irak).

Tot slot, ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw bewijs van nationaliteit, een attest van de nationale garde, een volmacht voor uw vader om een bewijs van nationaliteit aan te vragen, een woonstverklaring, de dreigbrief die uw vader zou hebben ontvangen en een aantal foto's. In verband met uw bewijs van nationaliteit, het attest van de nationale garde, de volmacht en de woonstverklaring dient te worden opgemerkt dat u niet kan aantonen dat deze betrekking hebben op u, aangezien uw identiteit niet vaststaat als gevolg van het feit dat de identiteitskaart, die u reeds bij uw eerste asielaanvraag heeft voorgelegd, vals werd bevonden. Daarenboven moet worden aangestipt dat de volmacht voor het bekomen van een nationaliteitsbewijs werd uitgereikt op basis van de identiteitskaart met nummer "600126", met name hetzelfde document dat door de Federale Politie vals werd bevonden. Deze vaststelling op zich doet twijfels rijzen omtrent de herkomst en bewijswaarde van deze volmacht als van het nationaliteitsbewijs. Bovendien is het opmerkelijk dat u er pas in 2008 bent in geslaagd om een document voor te leggen dat uw legercarrière zou moeten bevestigen. In verband met de dreigbrief, gericht aan uw vader, dient te worden opgemerkt dat dit document enkel waarde heeft wanneer dit ook wordt ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen wat hier niet het geval is. De foto's die u voorlegde tenslotte behoren tot de privé-sfeer en hebben aldus geen bewijswaarde. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat hij zeer moeilijk contact had met zijn familie. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal niet zomaar mag twijfelen aan de bewijswaarde van de volmacht van de Irakese ambassade in België, zonder enig onderzoek te doen. De dreigbrief die zijn vader ontving in juli 2008 zou aantonen dat hij en zijn familie nog steeds worden geviséerd in Irak.

Verzoeker stelt dat hij het attest van de Nationale Garde pas recent mocht ontvangen. Hij meent dat de Commissaris-generaal niet langer effectief twijfelt aan zijn legercarrière en wijst op zijn coherente verklaringen in dat verband.

Verzoeker betoogt dat het hem nooit meer mogelijk zal gemaakt worden om zijn identiteit aan te tonen daar hij zijn bewijs van Iraakse identiteit heeft voorgelegd en op basis hiervan een volmacht van de Iraakse ambassade heeft bekomen. Het verwerpen van dit attest houdt in dat op hem een onaanvaardbaar zware bewijslast wordt opgelegd.

2.2.2. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat

de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens aangebracht bij verzoekers tweede asielaanvraag, in casu een nationaliteitsbewijs, een volmacht aan zijn vader, een dreigbrief ten aanzien van zijn vader en foto's (administratief dossier, stuk 7, nr.36), een document dat hij voor het leger heeft gewerkt (administratief dossier, stuk 3) en een woonstatustest (map documenten).

Aangaande de dreigbrief repliceert verweerder terecht dat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde, mede in acht genomen dat hij, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde dat hij enkele dagen voor het gehoor op het CGVS nog telefonisch contact heeft gehad met zijn vader (stuk 3, p.5) zodat aangenomen moet worden dat hij zich zou informeren omtrent de veiligheidssituatie van zijn vader. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen of deze van zijn familieleden indien deze een repercussie hebben op zijn persoonlijke situatie. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekers eerste asielaanvraag dateert van 29 december 2006 en dat de dreigbrief gericht is aan zijn vader (stuk 3, p.2; stuk 7, nr.36) zodat verzoeker geen verband aannemelijk maakt tussen zijn persoon en de beweerdde bedreigingen ten aanzien van zijn vader. Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet weet of zijn vader al dan niet klacht neerlegde en wanneer zijn vader naar aanleiding van de dreigbrief zou zijn verhuisd (stuk 3, p.3).

Betreffende de volmacht van de Iraakse ambassade dient te worden opgemerkt dat hieraan bezwaarlijk bewijswaarde kan aan worden toegekend aangezien deze werd uitgereikt op basis van de identiteitskaart met nummer "600126", en deze identiteitskaart tijdens verzoekers eerste asielaanvraag door de Federale Politie niet authentiek werd bevonden. Dient bijgevolg tevens te worden vastgesteld dat het nationaliteitsbewijs dat ingevolge deze volmacht werd uitgereikt niet dienstig is.

De Raad volgt verweerders stelling dat het opmerkelijk is dat verzoeker pas in 2008 er in geslaagd is om een document voor te leggen dat zijn legercarrière zou moeten bevestigen. Bovendien blijft het opmerkelijk dat verzoeker een gesolliciteerd document bijbrengt om zijn legercarrière aan te tonen maar er niet in slaagt om dit te bewijzen aan de hand van foto's of documenten die dateren vanuit de periode van ongeveer anderhalf jaar tijdens dewelke hij zijn dienst zou hebben vervuld.

In de mate dat verweerder in de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoeker een tijdlang in Mosul heeft gewoond, dient te worden vastgesteld dat blijkens het arrest 12.222 van 3 juni 2008 van de Raad, dat kracht van gewijsde heeft, geoordeeld werd dat verzoeker zich kan vestigen in Noord-Irak teneinde aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten te ontkomen - indien deze al waarachtig zouden zijn, *quod non*. In acht genomen dat verzoeker zich overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de voormelde wet van 15 december 1980 in Noord-Irak kan vestigen toont hij niet aan een behoefte tot bescherming te hebben. Verzoeker weerlegt evenmin in concreto de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in Noord-Irak kan verblijven.

Gelet op het voormelde wordt het bijgebrachte attest van woonst niet dienstig aangevoerd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op het voormelde is de materiële motiveringsplicht niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat twijfel omtrent de geloofwaardigheid van het relaas geen reden is om geen subsidiaire bescherming toe te kennen en dat de uitsluitingsgronden van het subsidiaire beschermingsstatuut

restrictief moeten worden geïnterpreteerd. Het voordeel van de twijfel moet ruim worden geïnterpreteerd.

2.3.2. De Raad sluit zich aan bij verweerder waar die antwoordt dat verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut voorzien in artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet niet werd geweigerd omwille van een ongeloofwaardig asielrelaas of omdat hij werd uitgesloten. Er werd immers geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij niet kan verblijven in Noord-Irak, alwaar de veiligheidssituatie significant beter is dan in Centraal-Irak en hij geen reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Te dien einde kan nogmaals dienstig verwezen worden naar het gestelde sub 2.2.2 inzake het arrest 12.222 van 3 juni 2008 van de Raad (en zie aldaar sub 4.2), dat kracht van gewijsde heeft. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.